

15/9

22

18/9

Morgon-Tidningens fantasiskatter

I söndags gav Morgon-Tidningen i sin huvudledare några meddelanden om engelsk skattelagstiftning i tydlig avsikt att framhäva de engelska skatternas hårdhet i jämförelse med de svenska. Kämpunkten var en uppgift given i radio av tidningens förra medarbetare Kurt Andersson. I staden Bath betalades, sades det, i kommunalskatt "ett pund per pund! Om ett hus är värt 7.000 pund, betalas 7.000 pund i kommunalskatt." Påståendet var så stoltligt att det måste antas bero på tryck- eller skrivfel (om också ett väl kraftigt sådant); att en person med en egendom värd 100.000 kronor skulle betala lika mycket om året i kommunalskatt förutsattes vara en tanke som inte ens Morgon-Tidningen kunde ta på allvar. Denna välvilliga tolkning har emellertid visat sig vara oriktig. Då tidningens misstag påpekades blev svaret ett lugnt förnekande. Det givna exemplet "var hämtat från ett radioprogram, författat av en av Radiotjänsts mest uppskattade medarbetare".

Hur förhåller sig då själva saken? Den kommunalskatt varom det här är fråga är en speciell hyresskatt; dess underlag är alltså det taxerade hyresvärdet, i regel givetvis blott några få procent av fastighetens taxeringsvärde. Detta taxerade hyresvärde är av ålder orimligt lågt; för att skatten inte skall bli orimligt låg har man — i stället för att höja taxeringen — höjt uttagsprocenten (motsvarande vår kommunala skattesats). Det förekommer rent av att 33 shilling uttas per pund, dvs. 165 procent av det taxerade hyresvärdet. Morgon-Tidningen har alltså inte skilt mellan fastighetsvärde och hyresvärde och än mindre haft någon aning om att det taxerade hyresvärdet är ett helt annat än det verkliga. Om tidningen vill vidhålla sin ståndpunkt, bör den modifieras på ett sätt som än mera passar dem som ivrar för höga skatter. I vissa orter i England, kan man skriva, "betalas ett och ett halvt pund per pund! Om ett hus är värt 7.000 pund, betalas 10.000 pund i kommunalskatt." Det låter lockande, inte sant?

I själva verket tar den engelska kommunalskatten — hy-

resskatten — 2—4 procent av folks inkomster, ungefär en tredjedel av vad den svenska kommunalskatten tar.

Radiotjänsts medarbetare hr Andersson och Morgon-Tidningen har lika grundligt blamerat sig. Om de inte vågar erkänna sin otroliga tanklöshet, bör de i varje fall hålla tyst. Atminstone från Radiotjänst borde dock o villkorligen en rättelse komma.

Sydamerika

16/9 - 9/12

Dreyfusaffären i fransk politik

Dreyfus degraderas på krigsskolans gård i Paris den 5 januari 1895.

FÖR FEMTIO ÅR SEDAN, den 20 september 1899, blev Alfred Dreyfus fri efter fem års fängelse — mesta tiden på Djävulsön i Franska Guayana. Han blev fri, men inte frikänd. Den andra krigsrätten i Rennes hade i feg kompromisslust dömt honom till tio års fängelse för förräderi "under förmildrande omständigheter"; men hans oskuld stod för de icke förblindade utom tvivel, och regeringen skred omedelbart till benådning. Därmed var det andra skedet i Dreyfusaffären avslutat.

Affären började på hösten 1894, då ett hos den tyske militärattachén av det franska kontraspionaget uppsnappat förrådigt meddelande på till ytterlighet lösa grunder tillskrevs den judiske kaptenen i generalstaben Dreyfus och denne av en bakom lyckta dörrar arbetande krigsrätt dömdes till degradering och livstidsdeportation. På krigsskolans stora gård i Paris, i närvaro av detachment från alla Paris regementen och många tusen civila åskådare ägde degradationen rum; "bödelsen", en jättelik gardesofficer, ryckte av Dreyfus hans epåletter och galöner och bröt sönder hans värja; Dreyfus bedyrade sin oskuld, men överröstades av massans rop — "till döden", "förrädare", "judesvin" — och den militära

Nyutnämnde majoren Alfred Dreyfus dekoreras den 21 juli 1906 av general Galain med riddartecknet av hederslegionen.

musiken; dagen därpå jublade de nationalistiska och antisemitiska tidningarna, med män som Maurice Barrès och Léon Daudet i spetsen, över Dreyfus förnedring och folkets patriotism. Avslutningen kom först på sommaren 1906, då Dreyfus av kassationsdomstolen förklarades ha blivit dömd "av misstag och med orätt". Vid en ny militär ceremoni blev Dreyfus rehabiliterad, utnämnd till major och riddare av hederslegionen; nu ropade massorna "leve armén", "leve republiken", "leve sanningen", och trupperna defilerade under Marseljäsen för den gråtande Dreyfus. Vad de kände som genom år av arbete och strider lyckats föra sanningen till seger har bäst sagts av